

Za mlade ali z mladimi?

Naslov članka bo morda koga začudil, češ, kaj se gremo take slovnične finese. Seveda je namen članka drugačen. Ni naključje recimo, da se je ljubljanski verski list Tretji dan, katerega podnaslov se je do nedavnega glasil »Verski list za študente in izobražence«, preimenoval pred dvema letoma v »Verski list študentov in izobražencev«. Navidez nepomembna sprememba vsebuje daljnosežen in globok premik v smeri drugačnega pojmovanja medčloveških odnosov, v tem primeru med katoliško hierarhijo in laiki. Ne več eni »za« druge, ampak eni z drugimi skupaj. Ni moj namen razpravljati o Tretjem dnevu in njegovih podnaslovih. S tem primerom sem hotel nakazati, kako lahko včasih že itak dobre pobude pridobijo na učinkovitosti, če so zamišljene »z« nekom in ne »za« nekoga. Mladi so v dobi vse večjega subjektivizma in vse večje občutljivosti za svobodno izbiranje že a priori izredno nerazpoloženi za katerokoli še tako dobro pobudo, ki prihaja od zgoraj ali od nekod zunaj njih. In tako ta konflikt med »za« in »z« še najbolj prihaja do izraza v odnosih med generacijami. Obdobje burnih kontestacij »staršev«, »staršev«, sploh vsega, kar je bilo tradicionalno in usidrano, je sicer že za nami. Vendar pa sedanji razvoj kljub navideznemu zatišju ne gre v smeri pomiritve med generacijami. Nasprotno. Razvoj mišljenja, tehnike in tudi življenjskih stereotipov je tako nagel, da se te razlike še dodatno poglobljajo. Že današnji tridesetletniki se ne isto- vetijo več z današnjimi dvajsetletniki ali petnajstletniki, kaj šele ljudje starejših predvojnih generacij, ki so v teku svojega življenja doživeli dobesedno »prekucijo« sveta. Od tod res mučen vtis, da živimo v različnih svetovih, da na določene pobude ni nobenega odziva; skratka, marsikoga navdaja občutek nemoči pred nekim nevidnim zidom, ki nas ločuje.

Seveda bi bilo naivno misliti, da se bo vse uredilo s slovnicco, s tem da

(Dalje na 111. strani)

Šolski verouk v novo kvaliteto

Po uradni ratifikaciji italijanskega parlamenta so določila novega konkordata med italijansko državo in sv. stolico stopila v veljavo. Novi sporazum vnaša nekaj pomembnih novosti tudi v poučevanje verouka na državnih šolah in v otroških vrtcih. Prav pred kratkim pa je parlament pod pritiskom laičnih sil odobril še dodatne ukrepe, ki dose- danjo podobo šolskega verskega pouka še bolj korenito spreminjajo. Najbolj daljnosežna novost je kajpak ta, da se bo treba odslej k verouku prijaviti, medtem ko so se morali doslej od nje- ga odjaviti tisti, ki se ga niso marali posluževati. Sprememba ni le formalna, saj se od staršev in mladine sedaj zahteva neka jasna izbira. Izbira pa pomeni odgovornost, človek pa se že po naravi odgovornosti otepa. Skratka, medtem ko so doslej večjo odgovor- nost sprejemali tisti, ki so se verouku odrekli, se bosta sedaj vlogi zamenja- li. Res se bo tako verjetno znatno zni- žalo število obiskovalcev verouka, ven- dar pa je prav tako res, da bo lahko prav zaradi te zavestne izbire verouk odslej rasel v neko višjo in nesluteno kvaliteto. Tako lahko z olajšanjem ugo- tovitmo, da ne bo več nad šolskim ve- roukom visel Damoklejev meč »obvez- nosti«, »posiljevanja« itd., ki je podza- vestno onemogočal pravi dialog med veroučiteljem in večinoma agnostično ali vsaj indiferentno čutečim dijaštvom ter je ne nazadnje večkrat spravljal v zadrego veroučitelja samega in verno manjšino med dijaki. Skratka, »katoli- čani se morajo zavedati, da je sedaj od njih samih odvisno, ali bo katoliška ve- ra še naprej prisotna na šolah in ali bo ta prisotnost živa in ne le legalna.« Civiltà Cattolica, št. 3242, str. 187).

Istočasno so nova določila glede ve- rouka tudi preizkusni kamen za kato- ličane same. Oglasil se je sam papež, ki je dejal, da je obiskovanje verouka za katoličane moralna dolžnost. K te- mu ni kaj oporekati. Lahko smo nam- reč glede verskega pouka na šolah te- ga ali onega mnenja, vendar je neiz- podbitno dejstvo, da ostaja tudi to ena od priložnosti evangelizacije v sodob- nem svetu, in nobene priložnosti bi ne smeli zavestno zamuditi. Prav tako tehten je tudi argument, da bodo od

verouka imeli korist ne samo verni, ampak tudi skeptiki in ateisti, da so le odkritosrčni iskalci resnice. Kulturne- mu Evropejcu je pač nemogoče eno- stavno krščanstvo odpisati, ko pa je poleg grške kulture in rimskega pra- va temelj naše civilizacije, katere člani smo vsi, verni in neverni.

Ker smo že omenili kulturni pomen verouka, morda ne bo odveč, če se še nekoliko pomudimo pri še ne dovolj razčiščenem vprašanju, kateremu tudi katoličani danes posvečajo premalo po- zornosti. Alternativa ni namreč samo med izbiro za verouk ali proti njemu. Možnih je namreč tudi več oblik ve- rouka samega. Recimo: verouk kot splošna informacija ali verouk kot kate- heza? Če naj verjamemo najvidnejšim sodobnim pastoralnim delavcem, je ka- teheza izključna prerogativa župnij. Za katehezo se mora zavzeti celotno bož- je ljudstvo. Po tem pojmovanju bi torej v šolah prišla v poštev le prva mož- nost, torej verouk kot široka, a obe- nem tudi globoka versko-moralna in- formacija. Še toliko bolj upravičeno bi bilo v tem primeru vabilo, naj se ta- kega verskega pouka udeležujejo vsi, ne samo verni. Predsednik italijanske škofovske konference, kardinal Poletti, je bil pri tem zelo jassen: »Škofje bodo predlagali take učne metode in progra- me, ki bodo sprejemljivi za vse, verne in neverne.« Seveda to ne pomeni, da je informacija isto kot posploševanje. Nikakor se mi ne zdi sprejemljiva mi- sel, da bi v tem kontekstu vsaka ek- stravagantna sekta imela isto veljavo kot katoliška vera. Sicer pa se takega posploševanja ni bati, če bo ostalo v veljavi pravilo, da bo profesorje ve- rouka potrjevala škofijska oblast.

Kaj pa s tistimi, ki se verouka ne bodo udeleževali? Jasno je, da bodo v današnjih razmerah do takih tudi po župnijah verniki težko našli pot. Ali bo torej res rasla neka nova generacija brez vsake povezave s krščansko tra- dicio? Na to vprašanje je težko odgo- voriti danes. Ni pa naključje, da se v mnogih cerkvenih krogih utrjuje prepri- čanje, da bo Evropa v kratkem postala misijonska dežela, ki jo bo treba na novo evangelizirati.

T. S.

Pogovor s predsednikom SKK

Jordan najprej se predstavi bralcem Rasti: koliko let imaš, kaj delaš, kateri so tvoji hobbyji ... itd.

Odg.: Imenujem se Jordan Pisani, imam 16 let. Obiskujem znanstveni licej France Prešeren, hodim v 2.A razred. V popoldanskih urah pa študiram glasbo in sicer kitaro. Ukvarjam se tudi s skavtizmom in seveda s Slovenskim kulturnim klubom. Moji hobbyji pa so: numizmatika, zbiranje znamk, predvsem pa računalništvo.

V začetku letošnjega leta si bil izvoljen za predsednika Slovenskega kulturnega kluba. Bi nam povedal kaj o tej organizaciji slovenskih višješolcev?

Odg.: Skk je nastal v petdesetih letih, ima torej že nad 30-letno tradicijo. Ko se je pred leti Skk popolnoma prenovil z novo generacijo (h kateri spadam tudi jaz), torej z novimi člani, je vodstvo začasno prevzela Lučka Peterlin-Susič, ki je skrbela za vsa predavanja. Letos pa smo izvolili odbor, ki jo je nekoliko razbremenil. Ta skrbi za naše redne sestanke (ki so v sobotah ob 18.30 na ul. Donizetti 3), za družabna srečanja, za pogovore z raznimi predavatelji; ustanovili pa smo tudi že dva krožka.

Razni dancinigi in plesni krožki, kjer se lahko masovno zbirajo mladi, dajejo sicer možnost sprostitve ob hrupni glasbi in spojitvi z maso anonimnih sovrstnikov. Ne nudijo pa tega, česar so morda najbolj potrebni: osebnega spoznavanja, pristnih, direktnih stikov, prijateljskih pogovorov. Misliš, da vam

Skk lahko nudi to priliko in kako gledaš ti na to?

Odg.: Strinjam se, da na dancinigh in plesnih krožkih ni idealnih pogojev za pristne, prijateljske stike med mladimi. Tam si res v številni družbi, toda s sovrstniki, ki jih večinoma ne poznaš. Zato je prijateljskih stikov tam zelo malo. Skk pa skuša prav to vrzel napolniti s tem, da nudi tudi priliko za spoznavanje med dijaki. Tudi ko organiziramo plesne in zabavne večere, skušamo namreč poudarjati družabno stran, pogovore, spoznavanja. Pri nas je to mogoče, ker naši večeri niso tako masovno obiskani. Tudi če pride precejšnje število dijakov, ostanemo vseeno v intimnem krogu. Zato na takih večerih lahko diskutiraš, ali pa se pomeniš o svojih problemih z ostalimi. Prav iz teh vzrokov hranijo številni bivši člani (nekateri današnji člani so otroci staršev, ki so se spoznali v Skk) vsi zelo lepe spomine na klub.

V čem misliš, da je Skk s svojim programom lahko v dopolnilo šoli?

Odg.: Tu smo v prijetni družbi, kjer se lahko (mimogrede) tudi seznanimo z zanimivimi vprašanji, o katerih v šoli ne razpravljamo. Zato lahko rečem, da dopolnjujemo šolski program in širimo našo splošno kulturo in to na prijeten način, ne pa na prisiljen, kot v šoli.

Toda to ni edini cilj Skk-ja, kajne? Se lahko pri vas dobro počutijo tudi tisti, ki niso zelo navdušeni nad kulturnim izpopolnjevanjem?

Odg.: Prav gotovo. Tudi kdor se ne zanima za resnejša vprašanja, lahko vseeno pride na naše družabne večere in plesne. Lahko pa se nam pridruži vsako soboto, že zato, da spozna nove dijake ali pa samo zato, da je v družbi prijateljev. V klubu je namreč prilika, da se srečujejo študentje različnih šol, ki navadno med seboj nimajo mnogo stikov in ki se morda niti ne poznajo. Poleg tega pa stalni člani kluba skušamo skrbeti za dobro počutje vseh (seveda v mejah naših možnosti). Pričakujemo pa vedno tudi nove člane, ki bi nam s svojimi idejami pomagali pri izpopolnjevanju našega programa. Zato — kdor še ni prišel do sedaj v Skk, morda misleč, da je tu podobno kot v šoli, kjer se govori samo o resnih dolgočasnih stvareh, naj kar pride in se prepriča, da ni tako. Dobrodošli bodo tudi predlogi za naše družabne večere, kjer se dijaki otresemo šolskih skrbi in se sprostimo skupaj s sovrstniki.

Bi podal še pregled letošnjih dosedanjih sestankov in spregovoril o načrtih za bodočnost?

Odg.: Kot sem že omenil, smo letos prvič ustanovili dva krožka s stalnimi sestanki in dosegli že uspehe. Gledališki krožek je pripravil večerni recital, ki ga je pozneje smenal na radiu, literarni krožek pa je privabil precejšnje število poslušalcev, ki jih zanimajo predvsem sodobni avtorji. Posebno maturantom bodo zelo koristila predavanja prof. Zore Tavčar Rebulca. Poleg tega smo imeli srečanja s člani Tržaškega mešanega zbora, z mladimi raziskovalci, s Sandijem Slamo, itd. Za prihodnost imamo v načrtu seveda nadaljevanje z našimi krožki, pa tudi literarni in likovni natečaj, šaljiv večer o idealni ženski (za dan žena), itd.

* * *

ZAHVALA TMZ

Tržaški mešani zbor je v nedeljo, 26. januarja, priredil v Marijinem domu pri Sv. Ivanu slavnostni koncert ob priliki praznovanja 10. obletnice svojega obstoja. Ob tej priliki se zbor zahvaljuje vsem, ki so na kakršenkoli način pripomogli k uspehu tega slavlja, predvsem pa odboru Marijinega doma, deklškemu zboru Devin, Marku Tavčarju in ostalim govornikom ter vsem javnim občilom, ki so nam izkazali pozornost. Posebna zahvala naj gre še našemu dirigentu Tomažu Simčiču za potrpežljivo in neutrudno devetletno delo.

Odbornik za kulturo na tržaški pokrajini prof. Zorko Harej je čestital Tržaškemu mešanemu zboru ob desetletnici delovanja. Ob tej priložnosti je zbor imel koncert v dvorani Marijinega doma pri Sv. Ivanu v Trstu

BARCELONA 85-86

Vsako leto pripravlja taizéjska skupnost, na pobudo brata Rogerja, mladinska srečanja na svetovni ravni.

Letos je skupnost pripravila dve srečanja: eno v Indiji v Madrasu, drugo pa v Španiji v Barceloni. Srečanja sta potekali skoraj istočasno.

V Barceloni smo se v dneh od 30. decembra 1985 do 3.1.1986 srečali mladi s cele Evrope; bilo nas je kar lepo število — okoli 25.000. Srečanja sva se udeležili tudi dve zamejki in to sva Olga Tavčar in jaz. Na pot sva šli skupaj z mladimi iz Slovenije, ker iz naših krajev ni bilo organizirane skupine.

Po prihodu v Barcelono smo se najprej odpravili na kraj zbiranja, kjer je vsak dobil razna navodila in vse, kar je potrebno za lažje bivanje v tujem mestu. Nato smo se v večjih ali manjših skupinah odpravili na določene kraje bivanja, ki so bili zavodi, samostanske skupnosti ali družine.

Medve sva prebivali v nekoliko od mesta oddaljeni delavski vasi Molins de Rei. V tej župniji je bilo nastanjenih več skupinic in sicer nekaj Slovencev, Italijanov, Nemcev in Hrvatov. Za naše bivanje je skrbela tamkajšnja katalonska mladina in seveda ostala župnijska skupnost.

Program, ki se je odvijal v naslednjih dneh srečanja, je bil sledeč: dopolne smo preživeli večinoma v Molins de Reiu, ker so nam hoteli gostitelji čim globlje predstaviti in pokazati svoje posebno stanje v državi. Katalonci so namreč ena izmed etničnih skupin, ki se trdno oklepajo svojega jezika in etničnih posebnosti.

Dvakrat dnevno, to je ob 13.h in 19.h smo imeli skupno molitev v središču

mesta in to v dveh različnih krajih zaradi velikega števila udeležencev. Tako smo mladi v cerkvi Santa Maria del Mar in v El Bornu (nekdanji pokriti tržnici) skupaj molili in peli za zaupanje na zemlji in za mir. Taizéjske pesmi kot so Laudate Dominum omnes gentes, Kyrie eleison, Nada te turbe, nada te espante in še toliko drugih smo prepevali zelo občuteno in dalj časa. Kljub mrazu, ki je segal do kosti, smo zbrano molili in premišljevali o namenu tega srečanja.

Na dan novega leta nas je pri molitveni uri obiskal brat Roger in nam pripovedoval o srečanju mladih v Madrasu, od koder je namreč ravnokar prišel. S svojimi besedami je vse nas

spodbujal, naj molimo za mir in naj storimo to, kar je v naših močeh, da pride božje kraljestvo med nas vse.

Prepričana sem, da je takrat vsak izmed nas v svojem srcu sklenil, da mora končno le nekaj tudi sam narediti »... O Gospod, preobrazi puščave naših dvomov in pripravi nas, da bomo nosilci zaupanja tam, kamor nas ti postavljaš, vse dokler ne vznikne upanje miru med ljudmi ...« (iz molitve br. Rogerja).

Prehitro je prišel dan odhoda, kljub misli na naporno potovanje ob povratku, smo bili polni prelepih občutkov in doživetij.

M. De L.

ŽIVLJENJSKE VREDNOTE

Življenju vsakega človeka dajejo smisel mnoge vrednote, ki so specifične glede na posameznika, njegov značaj in njegovo osebnost.

Vrednote bi lahko v nekem smislu primerjali smerokazom, ki človeku pomagajo, da gre skozi življenje po poti, ki najbolje odraža ideale človeštva, to, kar je po splošnem vsečloveškem merilu dobro in vredno človeka.

Toda v svetu, v katerem živimo, smo še posebej v zadnjem času priče najrazličnejšim vplivom, ki oblikujejo naš odnos do življenja. Tako se rušijo svetovi in miti, ki so našim staršem pomenili zvezdo severnico, mi pa, ki prihajamo za njimi, moramo po naravnih zakonih odkrivati naše trdne točke. Postavlja se torej vprašanje: Na čem sloni svet mladih?

Pri tem smemo mirne duše postaviti trditev, da so nekatere vrednote občevaljavne za vse človeštvo, za vsakega posameznika in za katerokoli skupnost. To so vrednote kot človekoljubje, mir, zdravje itd. Drugo bolj osebno kategorijo vrednot predstavljajo vrednote, ki opredeljujejo naš odnos do drugih ljudi, do skupnosti, v kateri živimo, to so npr. ljubezen, vera, prijateljstvo, narodna zavest itd.

Pred dnevi smo imeli priložnost videti izid ankete, ki so jo opravili med abiturienti tržaških višjih srednjih šol v šolskem letu 1983/84. Zanimiva je ugotovitev, da je 74 odgovorov na 110 anketiranih postavilo na prvo mesto ljubezen. V zaporedju so si potem sledile naslednje vrednote: prijateljstvo, mir, zdravje, šele na peto mesto je pristala narodna zavest. Seveda pa imajo tudi druge vrednote med našo mladino svoje mesto. Mnogim recimo veliko pomenijo tudi ideologija, moč, uspešnost, zaslužek, užitek in še marsikaj podobnega, kar po splošnem človeškem merilu ne predstavlja najlepšega ideala človeštva.

Za konec naj nakažem, katere zvezdovrednote sestavljajo moj Veliki voz, mojo zvezdo severnico. Mislim, da si lahko predstavljate, da je tudi zame najsvetlejša točka-ljubezen. To je sicer zelo širok pojem, ki gre od ljubezni do naroda pa do ljubezni med moškim in žensko. K temu idealu-ljubezni pa vodijo številni smerokazi, kot so prijateljstvo, narodna zavest, značajnost in še marsikaj drugega.

M. P.

RAST, mladinska priloga Mladike 1 - 1986. Pripravlja uredniški odbor mladih. Tisk Graphart, Trst, februar 1986. To številko je uredil uredniški odbor.

T. S.

Za mlade ali z mladimi?

enostavno zamenjamo dva predloga med seboj ter tožilnik z orodnikom. Prav gotovo se zaradi menjave sklona ne bodo znova napolnile cerkve. Poleg tega bi bilo tudi zgrešeno misliti, da delati »za« mladimi pomeni odobravati, kar mislijo, delajo, govorijo mladi. To bi potem pomenilo se nekritično prepustiti toku, pa naj pluje, kamor hoče. V tem je srž vsega problema. Rešitev očitno ni ne v paternalističnem vsiljevanju od zgoraj, ne v permisivističnem enačenju dobrega in zlega. Očitno je torej, da spada tudi to vprašanje v sklop t.i. prenove, o kateri se že dalj časa razpravlja med katoličani na Tržaškem. Ker pa je bržkone tudi rešitev tega problema odvisna od določenega preobrata v mišljenju vseh sogovornikov (ne samo starih), se še bolj

zavedamo, kako resnične so besede okrožnice o prenovi, da »če naj prenova raste iz našega verskega prepričanja, mora biti vedno tudi osebna prenova, ki naj temelji na osebni izkušnji ...«

Na to moramo biti pozorni tudi pri Rasti. Morda je bila tudi Rast od časa do časa preveč pisana le »za« mlade, pa čeprav se njen naziv pravilno glasi »mladinska« priloga in čeprav so vanjo vselej v resnici pisali anagrafsko mladi ljudje. Ni namreč vprašanje, kdo v list piše, ampak če ga mladi, ali vsaj skupina mladih ima za svojega, za izraz svojih misli in stremeljenj. To pa je cilj vsakega mladinskega časopisa, ki želi res biti mladinski ne samo po imenu.

Ali ima po vašem mnenju lepota velik pomen?

Ko slišim tako vprašanje, je moja prva reakcija ta, da takoj odgovorim, da nima zunanja oz. fizična lepota pri človeku nobenega pomena.

Vendar je lepota včasih dobra lastnost. Seveda, če jo znaš pravilno izkoristiti. Lepota namreč pomaga, da si drug človek ustvari dobro mnenje o tebi. Vendar pa to prvo mnenje ni zmeraj pravo. Kolikokrat se je že zgodilo, da je n.p.r. fant srečal lepo dekle, ko ga je pa bolje spoznal, se je zavedel, da je preneumna za njegove okuse. To pomeni, da je lepota navsezadnje prav malo pomembna, včasih pa še to ne.

Praviijo, da so »grde« ženske boljše od »lepih«. V večini primerov je to res, kajti ženska, ki ni lepa, mora razviti svoj značaj, mora biti simpatična, prijazna, družabna in po možnosti tudi pametna. Samo na tak način lahko doseže svoje cilje, si pridobi simpatijo družbe, ki jo sčasoma začne tudi občudovati.

Lepa ženska pa ponavadi skrbi le za svojo zunanost in večkrat pozabi na druge, važnejše dobre lastnosti. To velja seveda lahko tudi za moške, vendar pa je vsekakor ženska tista, ki daje lepoti večji poudarek in pomen. Zaradi tega si potem »grde« ženske večkrat ustvarjajo težave in probleme, ki jih v resnici ni, to se pravi, da dobijo komplekse. In ti so zelo zoprni, ker slabo vplivajo na naše duševno življenje. Posledica tega je, da bo potem taka ženska postala res zoprna in asocialna.

Končno se sedaj lahko vprašamo: zakaj se to dogaja predvsem ženskam? Po mojem so za to krivi moški, ker so oni tisti, ki polagajo velik pomen na žensko lepoto. Če n.p.r. fant sreča dve dekleti, eno lepo, drugo pa manj lepo, ga bo bolj privlačilo prvo, pa čeprav je grše dekle bolj simpatično, bistro itd. Ko se bo fant zavedel, da je drugo dekle boljše, bo zanj že prepozno, ker bo tačas že izgubilo zaupanje vase. To je jasen dokaz, da je vsega tega kriv moški.

Zato mora biti ženska zelo dobre, močnega značaja in se mora najprej sama prepričati, da je lepota v resnici zelo nepomembna in da prinaša mnogim ljudem celo sitnosti.

Breda

No more apartheid!

S tem in podobnimi gesli se že vrsto let odvija protirasistična bitka črncev in onih belcev, ki se zavedajo krivic, ki se delajo črnem v Južni Afriki. Tudi v zahodnem svetu pod pritiskom javnega mnenja vedno bolj protestirajo proti »apartheid« politiki pretorijske vlade.

Stanje v Južni Afriki je vedno bolj nevzdržno. Poleg »običajnih« izgrediv s policijo, ki jih lahko vsak dan vidimo na naših televizijskih zaslonih, so se pojavili sedaj še plemenski spori med samimi črnici, kar onemogoča akcijsko enotnost proti »apartheidu«. Afriški nacionalni kongres, t. j. gibanje, ki se bori proti rasni ločitvi in je že desetletja pahnjeno v ilegalo (leader tega gibanja Nelson Mandela je že dvajset let jetnik v južnoafriških zaporih), skuša združiti čimveč črnškega prebivalstva Južne Afrike, ki danes predstavlja 75 odstotkov vsega prebivalstva te države.

Kljub temu pa imajo belci še vedno popolno oblast nad državo, in to ne le juridično, temveč (in to je najvažnejše) tudi v gospodarskem smislu, da sploh ne govorimo o političnem vodstvu. Danes šteje južnoafriški parlament tri zbornice: za belce, za mešance in Indijce. Vsak sklep, ki zadeva javnost, mora biti izglasovan v vseh treh zbornicah, če pa ni soglasja, odloča o tem predsedniški svet, ki ga sestavlja šestdeset članov, in to pretežno belcev. Zamorci so tako v vseh primerih izven vsake politične odločitve. Njihov politični nastop pa se zato odvija po cestah, na pločnikih, v vsakodnevnem življenju. Tudi pogrebi žrtev »apartheida« so v Južni Afriki priložnost za bolj ali manj miroljuben protest, ki pa se, žal, navadno konča z novimi žrtvami.

Južna Afrika, ki bi s svojim naravnim ekonomskih potencialom lahko sodelovala v sam vrh svetovne ekonomije, si s svojo politično izbiro sama zapira pot. Mnogo držav ne izvaža oz. uvaža blaga iz in v Južno Afriko, kljub temu pa največja gospodarska partnerja države, ZDA in Velika Britanija, imata še vedno veliko ekonomskih interesov na skrajnem koncu afriške celine. Moč, ki jo ti državi imata, da bi z njo prisilili pretorijsko vlado k bolj človečanski politiki, je velika, žal pa kaže, da ekonomske koristi prevladujejo nad humanitarnimi.

Peter Rustja

* * *

DVE PESMI

*Ne veš, kako krvavi srce
v bolečinah noč za nočjo.*

*Ne veš, kako so težki dnevi
v neizjokanih solzah.*

*Ne veš, kako hudo je,
ko vsi so upi strti,
ko srce v obup
pogreznjeno,
želi si le še smrti.*

*Včasih,
ko ne morem več
zatreti svoje ljubezni,
ko se mi duša zvije v strastnem
krču,
se iz globine dvigne jok,
tiho ihtenje.*

KATARINA

BOHINJ 1985 - 86

Kot že vrsto let smo tudi letos pričakali novo leto v Srednji vasi pri Bohinju. G. Tone Bedenčič je letos že petič po vrsti priredil zimovanje.

Zbrali smo se 27. decembra 1985 na železniški postaji v Sežani, od koder smo odpotovali proti cilju. Takoj po prihodu v koč smo se podali na smučišča na Voglu in izkoristili edini sončni dan zimovanja. V naslednjih dneh je vseskozi snežilo, v nižini celo deževalo, da smo »moral« se pavaliti na drsališče, bazen in savno na Bledu. Najbolj pogumni so sicer tudi smučali in se prehladili. Ko se je po dveh dneh vreme nekoliko izboljšalo (oz. smo se mi naveličali pohajanja po Bledu), smo se podali na vrh Vogla, kjer smo ugotovili, da nismo neustrašni smučarji samo mi, temveč da jih je še veliko.

Vsak večer smo se še pred večerjo zbrali po skupinah in imeli pogovore na določeno temo. Po večerji pa smo skupno pregledali opravljeno delo in nadaljevali z družabnostjo, ki je dosegla višek na sam nooletni večer. Novoletno pričakovanje se je začelo že pozno popoldne, ko smo imeli mašo. Po maši smo okrasili jedilnico; vsakdo je sodeloval: ta je pripravil obeske, oni je pripravljali večerjo, tretji so naredili slaščice. Po večerji pa se je začel ples, ki je trajal pozno v noč. Poleg plesa pa so bile na vrsti še mnoge družabne igre.

Prvi dan leta smo se morali vrniti v »realnost«; doma so nas čakale različne obveznosti (šola, služba), obljubili pa smo si, da se bo Bohinjska klapa še kje srečala in skupno bomo obujali spomine na tiste lepe bohinjske dni.